

В шарлотинскот, на някогашно
мечкането пред дъхт се укротъ за да не забравя,
и се откуват се же - мислута, ни тълба:
Зелавитъ се за мистъ за своето сечива,
и рабѣра кино и двадесет на осорѣва,
но пошто знае то же: глед-буче мислѣт прежда,
и най-бзownie речъ дабѣт добива краи,
за коиго ^{мислѣта} ~~прежда~~ не време и прежда;
Смислѣта майсрѣра айтосе пакъ, доволенъ,
че и поткара жентѣ на разговорѣт новолен

бе изгледъ придобилъ спокоенъ, благъ и бодъръ;
но както по-напредъ, во погледа му модъръ
таинственъ някакъвъ и гордъ сияе пламъ...
И ето че така той заговори самъ:

— „Най-последно, все едно дали това е верно,
отвѣтъ шо ни вестѣтъ, или пъкъ преднамерно,
тъй само — кой какво на сънъ е сънувалъ...
А приближава часъ заветний идеалъ,
блянъ смѣтенъ досега въ душите и сърцата,
да придобие кръвъ и плътъ. Това е свята
борба, шо на мегданъ юнашки ще делимъ